

Ige:
Zsoltárok 121
Mk.7:31-37

A Bibliát forgatók tudják, hogy Isten Igéjének különleges csodája az, amikor elolvassuk benne egy-egy részt, egyszeriben a történet közepében találjuk magunkat. Nem tőlünk távol élő emberek viselt dolgait, botrányait, hőstetteit, győzelmeit vagy bukásait olvassuk, hanem időszerűen nekem vagy neked szól a történet. Hozzám, vagy hozzád beszél Isten. Ez Isten Lelkének titokzatos munkája.

A ma felolvasott történet különösen is közel jöhet hozzánk, mert ma nem egy hős, egy király, egy ősatya, egy korabeli sztár, vagy hatalommal bíró ember történetén keresztül tanít minket Isten, hanem egy hétköznapi emberen keresztül. Többségében pedig ilyenek vagyunk. Neki még neve sincs. Kicsinek érzi magát, semminek, aki számára beszűkült a világ. Olyan ember, aki sokszor feleslegesnek, nullának, elesettnek érzi magát. Akihez nem jutnak el a jó hírek, az Örömhírek. Aki nem tudja megértetni gondjait, fájdalmait a világgal. Testetlen árny, akit talán tömeg vesz körül, mégis magányos. Nem tudja, kiben bízhat, kitől mit remélhet, kinek hogyan válik játékszerévé. (Él, „*mint lepke a bábban...mint árnyék a fényben...Isten roppant gondolatának torz árnyékaképpen.*”)Mint sokszor Te vagy én.

Mindez azért van így, mert ő nem hall. A hallássérülés miatt beszélni sem tud érthetően. Dadog, és azt látja, hogy az emberek nem értik őt meg. Nincs türelmük hozzá, ráhagyják. Szeretne ő hatással lenni a környezetére, de nem tud. Örlődik, mert nem értik meg. Keresi a szót, keresi a hangot. Biztosan átéltünk már ilyet.

A mi népünk is ezt éli meg itt Európában. Mintha a környezetünknek nem nagyon lenne hozzánk türelme. Különösen a határokon túl élő magyarokhoz. Nemcsak a nyelvünket de a gondolkodásunkat, a kultúránkat sem értik. Kölcsey Ferenc szülőházában magyar nyelvet nem beszélő idegen család lakik Szödemeteren. Kafka Margit szülőházában magyar nyelvet nem beszélő idegen család lakik Nagykárolyban. Tőlünk nem messze kis falvak magyar gyerekeinek esélyük sincs arra, hogy anyanyelvi iskolába járjanak. Amikor ma a magyar református egység napja van, akkor gondoljunk rájuk imádsággal, mert bizony örlődnek. Dadogó süketei annak a világnak, amiben élnek, körülzárva falakkal.

Annak az embernek valójában egy problémája volt. Nem a sükettség és nem a dadogás, hanem az, hogy „se ki se be”. Nem tudott bejutni a világába Jézus, mert amikor Róla beszéltek, nem hallotta. (Pedig a hit hallásból van.) És nem tudott segítséget sem kérni, mert nem értették. Az volt a baja, hogy nem volt ott bent a szívében Jézus.

Az a nagyszerű ebben a történetben, hogy Jézusnak így is fontos volt. Ránézett és mindent értett. Amikor senki más nem értette meg, senki másnak nem volt hozzá kedve és türelme, Jézusnak volt. Mert ő nemcsak a sikeresekhez, az egészségesekhez, a szépen imádkozni tudókhoz, a vallásos családban nevelkedőkhöz jött, hanem mindenkihez: a betegekhez, a testi sérültekhez, a szellemi sérültekhez, a depresszióshoz, a Facebook-on lógó fiatalokhoz, az öregotthonok lakóihoz... Mindenkihez. Hozzád is.

De hogyan is került Jézus elé? Valaki odavitte. Egy vagy több névtelen segítők. Akiket erre nem kért fel senki, akiknek nem fizettek ezért semmit. Önkéntesek, akik már ismerték Jézust, akik már tudták azt, hogy Neki van hatalma segíteni. Talán saját szabadulásuk kapcsán tanulták ezt meg. Akikben már ott élt Jézus. Most odahoztak valakit Jézus közelébe. A többit már Jézusra bízta. Te kit hoztál el utoljára Jézushoz? Kit hívtál el, kit kísértél ide legutóbb egy gyülekezeti csoportba, vagy istentiszteletre, mert tudtad, hogy szorongatott életén csak Jézus segíthet? Kérdései között Ő mutathat utat. Ma el fog hangzani a keresztelésnél: „tegyetek tanítványokká minden népeket...”-Vezessétek oda Jézus elé az előtte még bezárt szívű ismerőseiteket, rokonaitokat. Az az ember sohasem gyógyult volna meg, ha nem vezet oda valaki. Ma is, mi tudjuk idehozni az embereket.

Különös az, ahogyan Jézus gyógyít. Ma gusztustalannak tarthatjuk. Bedugta a kezét a fülébe, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét. Egy személyre szabott gyógyítást hajt végre. Gesztusokkal segít, nem szavakkal, mert ez az ember a mozdulatokat érti. A feloldozás egyetlen szava ez: „Effata!”- Ezt is könnyen le lehetett szájról olvasni. Úgy segít, hogy az annak az embernek, abban a helyzetben a legérthetőbb legyen. Még akkor is, ha ez meglepő módon történik.

Ma, ha az emberek belső, zárt világába be akar jutni az egyház, akkor nem kell félni keresni az új módszereket, meglepő utakat. Egy német gondolkodó szerint az egyház utolsó szavai ezek lesznek: „*Pedig mi mindig így csináltuk!*” Talán épp ez a baj. Nem az üzeneten kell változtatnunk, hanem hatékonyabb szavakkal, eszközökkel tolmácsolni, érthetővé tenni. Mindig megújulva, mindig formálódva, mindig reformálódva. Jézus nem panelekkel cselekedett és gyógyított, hanem mindig időszzerűen, és személyre szabott szeretettel.

Jézus tudta, hogy amit azaz ember átél az rabság. És nem azzal segít, ha fényesre csiszolja a rácsokat, hanem azzal, ha az ő világába valahogy belép. (Egyik állami idősök otthonában pár éve meghalt egy lakó, és több nap múlva találtak rá a szobájában, akkor is szomszédok szóltak. Csilló-gó-villogó körülmények voltak, uszoda, szauna, fodrász...de nem volt senki, aki rányitotta volna az ajtót napokig. Csak fényesre csiszolt rácsokat kapott a pénzért, amit befizetett.) Jézus utat tör, abba a bezárt emberbe. Gesztusokkal mutatja meg neki, hogy „velem kell, hogy beteljél!” Ami ott és akkor történt az egy kicsi Pünkösöd volt. Jézus bejutott egy bezárt szívű ember életébe és belülről gyógyította meg őt. Mert, ha Jézus bennünk van, akkor nem tarthatnak többé fogva minket bilincsek, ketrecek, hatalmaskodó emberek, szenvedélyek.

Mikor Jézus a gesztusaival bejutott ennek az embernek a világába, az égre tekintett. Gondolom, hogy vele együtt az ember is ezt tette. A gyógyulás, szabadulás útján ez nagyon fontos. Felnézni a körülményekből, felnézni a ketrecből, gyászból, a bizonytalanságból. Miért? Mert ott nincs rács. Ott más szabályok vannak. Van kire felnézni, mert felülről jön a segítség.

Amikor Józsefet a kútba dobták, mit csinált szerintetek? Alagutat ásott? Nem. Nézte a sötét falakat? Nem. Felfelé nézett, mert tudta, hogy csak onnan jöhet segítség.

Noéval mit gondoltok, Isten miért építtetett a bárkára tetőablakokat? Mert divatos volt? Mert akciós volt? Nem, hanem, hogy felfelé nézzen, mert onnan jön a segítség.

Eleget voltál már bezárva, de ma itt vagy, arra kérlek, nézz fel, mert Jézus itt van, neked is szól: Effata! Nyílj meg! Be akarok jutni a szívedbe, hogy megoldódjon az, ami megkötözve tart. Nyílj meg azelőtt a Jézus előtt, aki eddig is létezett, de nem tudott benned élni. *Van út lélektől lélekig.* Jézustól a szívedig, a börtönödig Hagyd, hogy benned elkezdje a jó munkát. Ez persze lehet, hogy először azzal kezdődik, hogy atomjaira hullik szét minden benned és körültedd. De hidd, hogy ha már benned él, akkor újra fog tudni építeni téged. Hidd, hogy fogsz tudni hatni a környezetedre.

Nyissa meg a füled, hogy halljad és értsed őt.

Megnyitja a szád, hogy megtaláld a helyes szót, az Igét.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész